

τόν, συμφέρει καὶ πρέπει τὸ ταχύτερον νὰ διορθωθοῦν.

Βεβαίως καὶ εἰς τὴν χώραν μας, ἔγιναν ἤδη πολλά καὶ θετικά πράγματα, χάρις εἰς τὴν, ἀφανῆ ἴσως, ἀλλὰ πάντως εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν πού, ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τῶν πραγμάτων, ἀσκεῖ εἰς τὸν πολυβασανισμένον αὐτὸν τόπον τὸ συντροφικὸν πνεῦμα. Αὐτὴ ἡ πολῦτιμος καὶ γνησία ἑλληνικὴ παράδοσις, μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς ἓνα συγχρονισμένον καὶ ὠλοκληρωμένον πολιτισμόν, ὅπου θὰ συνυφαίνωνται ἁρμονικῶς καὶ γονίμως ἡ ὕλική καὶ ἠθικὴ πρόοδος ἐπ' ὠφελεία τοῦ συνόλου.

Δὲν ἀρκεῖ ὅμως αὐτὴ ἡ γεμάτη σοφία καὶ ἀνθρωπιὰ παράδοσις νὰ εἶναι πράγματι τιμὰ, εὐγενικὴ καὶ χρήσιμος, πρέπει καὶ νὰ φαίνεται καὶ νὰ φωτίζῃ τὸν λαὸν εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον, τοῦ καθήκοντος, ἀλλὰ καὶ τοῦ πραγματικοῦ, ὑγιοῦς καὶ διαρκοῦς συμφέροντός του. Πράγματι, ὡς ὀρθῶς τονίζεται καὶ εἰς τὸ ἔγκυρον ὄργανον τῆς «Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Ἐπιστημόνων» («Ἀκτίνες» τευχ. 163, σ. 92), ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Κωτσάκη, ... «διὰ νὰ ἀποβοῦν οἱ συνεταιρισμοὶ ὠφέλιμοι καὶ νὰ ἔχουν περισσότερον καρποφόρα ἀποτελέσματα θὰ πρέπει ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ καταβληθῇ προσπάθεια βελτιώσεως καὶ ἐξυψώσεως τῶν ἤδη λειτουργούντων—καὶ ὑπάρχουν πάρα πολλοὶ οἱ ὅποιοι ἐργάζονται ἀρκετὰ ἱκανοποιητικῶς—ἀλλὰ καὶ συνεχῆς πνευματικὴ καλλιέργεια καὶ ἐνθουσιασμός καὶ ἐφόδια πρακτικὰ ἀρκετῶν προσώπων τὰ ὅποια πιστεύουν εἰς τὴν εὐλογημένην καὶ τόσον χριστιανικὴν αὐτὴν ἰδέαν καὶ θὰ θελήσουν νὰ ἀναλώσουν πολλὰς δυνάμεις διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς».

Ἐκ τῶν πρώτων δ' ἐπιβάλλεται ἡ ὀλοκλήρωσις τῆς συνεταιρικῆς προσπάθειας ὄχι μόνον εἰς τὸν τομέα τῆς

παραγωγῆς, ἀλλὰ συμμέτρως καὶ εἰς τὸν ἀδικαιολογήτως τόσον παρημελημένον τομέα τῆς καταναλώσεως, διὰ τῆς πλήρους καὶ ἐπὶ ἐπιστημονικῶν βάσεων ἐφαρμογῆς τοῦ βασικοῦ κανόνος τοῦ γνησίου Συνεργατισμοῦ, τῆς περιφήμου «δικαίας τιμῆς» ἐπ' ὠφελεία τόσον τῶν παραγωγῶν ὅσον καὶ τῶν καταναλωτῶν, καὶ τῶν γενικωτέρων συμφερόντων τῆς Πολιτείας. Οὕτω, δύναται (καὶ πρέπει τὸ ταχύτερον) νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν μάστιγα τοῦ ἀντιπαραγωγικοῦ καὶ ἀντικοινωνικοῦ παρασιτισμοῦ ἡ πολυπαθὴς ἑλληνικὴ οἰκονομία, ἡ ἐν πολλοῖς χαρακτηριζομένη ἀπὸ τὴν «κοινωνικοποίησιν τῶν ζημιῶν καὶ ἰδιοποίησιν τῶν κερδῶν».

Ἡ σημασία, τοῦ συνεταιριστικῶς ὀργανωμένου καταναλωτοῦ καθίσταται ὀλοέν μεγαλυτέρα εἰς ὅλας τὰς χώρας καὶ ἰδίᾳ εἰς τὰς πράγματι προηγμένας τοιαύτας.

Πολλάκις δ' ἐτονίσασμεν τὸν προδευτικὸν καὶ πανανθρώπινον χαρακτήρα τὸν ὅποιον ἔχει ἡ συνεταιριστικὴ κίνησις τῶν καταναλωτῶν, δεδομένου ὅτι κάθε ἀνθρώπος, ἀδιακρίτως φυλῆς, τάξεως, ἰδεολογίας κ.λπ. εἶναι καταναλωτὴς.

Χαρακτηριστικὸν παράδειγμα τῆς μεγάλης διιάμεως τῶν συνεταιρικῶς ὀργανωμένων καταναλωτῶν εἰς τὸ ἔξωτερικὸν εἶναι καὶ εἰς τὸ «ΒΗΜΑ» (6 καὶ 7.2.59) ἀναφερόμενον (εἰς μελέτην ἐπὶ τοῦ προβλήματος τῶν ἐξαγωγῶν ἑλληνικῶν προϊόντων) ὅτι μία μόνον συνεταιριστικὴ καταναλωτικὴ ὀργάνωσις τῆς Δυτικῆς Γερμανίας διαθέτει ἓνα κολοσσιαῖον μηχανισμόν λιανικῆς πωλήσεως, ἀποτελούμενον ἀπὸ 9.000 παντοπωλεῖα μὲν 23.000.000 μέλη καὶ μὲ ἐτησίαν κίνησιν ἐκ 2.392 ἑκατομμυρίων μάρκων. Ὁρθῶς δὲ τονίζεται ὅτι ἀπαιτεῖται βασικῶς ἡ προσαρμογὴ μας εἰς τὴν διεθνῆ πραγματικότητα.

Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ὅμως τοῦτο